

2-oji diena

Bręsti vidujai

„Pasilikite manyje, tai ir aš jumyse pasiliksiu“ (Jn 15, 4a)

Ef 3, 14–21 (Kad Kristus gyventų mūsų širdyse)

Lk 2, 41–52 (Marija laikė šiuos įvykius savo širdyje)

Meditacija

Susitikimas su Jėzumi kelia troškimą pasilikti su juo ir gyventi jame: tai vaisiaus brandimo metas.

Jėzus, būdamas visiškai žmogus, kaip mes, augo ir brendo. Jis gyveno paprastą gyvenimą, išsisknijusį žydų tikėjimo praktikoje. Neviešo gyvenimo Nazarete metu, kai regimai nevyko nieko ypatinga, jį maitino Tėvo buvimas ir artumas.

Marija kontempliavo Dievo veikimą savo ir jos Sūnaus gyvenime. Ji laikė tuos dalykus savo širdyje. Taip ji palengva mokėsi priimti Jėzaus slėpinį.

Mums taip pat reikia ilgo brandos laikotarpio, viso gyvenimo, kad pasiektume Kristaus meilės gelmes, leistume jam gyventi mumyse ir patys gyventume jame. Mums nežinant kaip, Dvasios veikimu Kristus apsigyvena mūsų širdyse. Per malda, Žodžio klausymąsi, dalijimąsi su kitais, įgyvendinant tai, ką supratome, stiprėja mūsų vidinė esybė.

„Leisti Kristui nužengti į mūsų būties gelmes... Jis persmelks mūsų proto ir širdies sritis, jis pasieks mūsų kūno vidinę gelmę taip, kad vieną dieną ir mes patirsime gailėstingumo gelmę.“ (Brolis Roger, „Taizė šaltiniai“)

Malda

Šventoji Dvasia,
leisk širdyse priimti Kristaus buvimą
ir puoselėti tai kaip meilės paslaptį.
Maitink mūsų malda,
apšviesk, kai skaitome Šventąjį Raštą,
veik per mus,
idant tavo dovanų vaisiai galėtų palengva bręsti mumyse.